

Til Koncern direktionen, Regionsrådet, Formanden for danske regioner, sundhedspolitiske ordfører, sundhedsministeren og Statsministeren.

Alle Fællestillidsrepræsentanter for sygeplejersker i Region Hovedstaden er gået sammen for at skrive vedhæftede fil, for at gøre opmærksom på den uholdbare situation som Hospitalerne befinder sig i. Der må handles på problemet nu, da vi kun har set toppen af isbjerget.

På vegne af Fællestillidsrepræsentanter:

Mette Sofie Haulrich, FTR, Nordsjællands Hospital
Bibi Bay, FTR, NOH- Hørsholm.
Gyde Uldall, FTR Nordsjællands Hospital
Charlotte Lin Witzel Sørensen FTR Nordsjællands Hospital
Karen Margrethe Roth FTR i Psykiatrivirksomheden
Kristina robins FTR Bispebjerg Hospital
Tina Petersen, FTR Amager Hospital
Pia Illum FTR, Frederiksberg Hospital
Lars Bertelsen, FTR, psykiatrivirksomheden i Region Hovedstaden
Tine Jæger, FTR, hvidovre hosp
Inger Skougard, FTR Sct. Hans Hospital
Jacob vagner sjøberg madsen, ftr psyk
Lonnie Rasmussen, FTR rigshospitalet
Bettina Thornberg, FTR Supl. Herlev Hospital
Betina Køster, FTR suppl., Hvidovre
Anders Iven rasmussen, FTR suppl., BBH
Lis A Andersen, FTR, Bornholms hospital
Susan Reinholdt, FTR, glostrup
Merete Hansen, FTR suppl., Glostrup hosp.
Troels Karstensen, FTR, gentofte hospital
Charlotte Høftning Larsen, FTR, Herlev hospital

Med venlig hilsen
Mette Sofie Haulrich

Mette Sofie Haulrich
Fællestillidsrepræsentant for sygeplejersker
Nordsjællands Hospital

TR-kontoret
Bakkedraget 8
3400 Hillerød

Tlf. 61301866

SOS – isbjerg forude.....

Den 31. marts beskrev Lars Løkke Rasmussen i Politiken sundhedsvæsenet som en supertanker. Vi vil gerne korrigerer ham; der er tale om Titanic lige før den brager ind i isbjerget! Hvis katastrofen skal undgås og Danmark skal have - ikke et sundhedsvæsen i verdensklasse, men bare et sundhedsvæsen, så er det nu kaptajnen skal tage roret i hånden for at undgå kollisionen.

Gennem de sidste måneder har der været forskellige historier fremme i medierne om vilkårene på de medicinske afdelinger, bla med eksempler på at patienter dør på gangene.

Disse historier om ekstremt dårlige forhold er desværre langt fra ukendte for os som fællestillidsrepræsentanter for sygeplejerskerne i Region Hovedstaden. Vi kan alle nikke genkendende til dem, og ved at de ikke er begrænset til de medicinske afdelinger, men kan også findes på kirurgiske sengeafdelinger såvel som i psykiatrien.

Desværre bliver de historier som finder deres vej til medierne opfattet som værende lokale problemer, hvorved den enkelte sygeplejerske føler, at han/hun udleverer sin egen arbejdsplads, og dermed forringer mulighederne for at rekruttere nyt personale. De fleste frygter for de konsekvenser, det kan få at stå frem hvilket kan forklarer hvorfor der ikke har været mange flere historier i medierne.

Vi kan som faggruppe ikke længere holde inde med en viden om de virkelige forhold for det gode samarbejdes skyld, og for at passe på den enkelte arbejdsplads ry. Vi er nødt til at tage bladet fra munden for at passe på patienterne – og på os selv.

Derfor har vi som fællestillidsrepræsentanter for sygeplejersker på samtlige hospitaler i Region Hovedstaden valgt at stå sammen og skrive dette brev.

Problemerne er mange og alvorlige.

Gennem de sidste mange år har der været gentagende besparelser på sundhedsområdet, og i årevis har man vidst, at der ville blive sygeplejerske mangel. Sidste år viste en optælling af sygeplejersker at der på landsplan manglede 1100 og Dansk Sygeplejeråd har lige offentliggjort en undersøgelse som viser, at der nu mangler 1550 på landsplan. Det er veldokumenteret at der kommer til at mangle endnu flere de næste år, da flere går på efterløn og pension end der udklækkes fra sygeplejerske uddannelserne. Der har ikke fra politisk hold været handlet adækvat på dette og nu står vi i problemer til halsen.

På mange afdelinger hører det til hverdagen at patienter ikke får den grundlæggende omsorg, pleje, og behandling, som de har krav på. Det ses blandt andet ved patienter der ikke får medicin til tiden, ikke bliver vasket og ikke kommer på toilettet. Patienter som bliver lagt bag døre og på gange uden adgang til klokker, patienter der ikke bliver observeret godt nok med alvorlige konsekvenser til følge og patienter der bliver udskrevet for hurtigt med øget risiko for genindlæggelse. Manglende information vedrørende pleje og behandling og manglende sammenhæng i pleje og behandlingen. Dette er bare nogle af konsekvenserne af de manglende ressourcer på hospitalerne.

Vakante stillinger er for mange afdelinger et hverdagsvilkår, og nu er skruen så meget i bund, at heller ikke vikarbureauerne kan dække de ledige vagter. Konsekvenserne af dette for sygeplejerskerne er et endnu større arbejdspress, manglende oplærings- og uddannelsesmuligheder samt belastning af deres privatliv i form af øget vagtbyrde, overarbejde og ekstra vagter i tide og utide.

Regeringen giver ventelistegarantier uden at de nødvendige ressourcer følger med. Vi kan kun frygte hvad der sker når ventetidsgarantien falder til en måned 1. oktober. Der er simpelthen ikke sygeplejersker nok.

At det lige præcis er sygeplejersker der er brug for er veldokumenteret. En stor international undersøgelse ("Healthcare at the crossroads") viser, at dødeligheden blandt patienter stiger jo flere patienter den enkelte sygeplejerske har ansvaret for. Her er ikke kun tale om akutte afdelinger, men alle hospitalsafdelinger og det er uafhængigt af hvor mange andre faggrupper der arbejder på afdelingerne. Resultatet viser altså, at det i høj grad er den faglige ekspertise der gør forskellen, så løsningen er ikke at ansætte andre faggrupper.

Med de arbejdsvilkår der findes på afdelingerne er det ikke muligt at udøve den sygepleje af høj kvalitet, som sygeplejersker er uddannede til. De oplever at måtte gå på kompromis med den faglighed, som de brænder for og derfor begynder flere og flere at sige fra nu.

Mange vælger at gå ned i tid, og når selv unge i deres bedste alder ikke kan holde til, at arbejde på fuld tid, er der noget rivende galt. Andre, efterhånden mange, ender med at søge helt væk fra faget som sygeplejerske, og endnu andre fravælger de offentlige sygehuse og vælger i stedet at arbejde i vikarbureauer i ind og udlandet for at få mere indflydelse på arbejdstid samt en højere løn.

Det har stået på så længe, at problemet har bidt sig fast og er svært umiddelbart at løse. Hvis der ikke snart sker en væsentlig ændring, frygter vi at systemet bryder sammen.

Men hvad kan der stilles op?

Som tidligere nævnt mangler der sygeplejersker, så det er illusorisk at øge normeringen, da der ikke er hoveder til at fylde pladserne.

På det mere overordnede plan har man taget initiativ til, at øge optaget på sygeplejerskeuddannelsen, men resultatet af dette vil ikke kunne mærkes før om flere år. Og det er ud fra den devise, at de ekstra studerende rent faktisk fuldfører uddannelsen. Flere uddannelsessteder har kæmpet med store frafald i løbet af uddannelse, nogle helt op til 30 %. Hvis vi skal gøre os håb om, at de studerende bliver på uddannelsen må vi sikre, at de har gode kliniske uddannelsesforløb hvor de får mulighed for at deltage i sygepleje af høj faglig kvalitet – hvilket jo stiller nogle krav til kvaliteten og mulighederne på uddannelsesstederne.

Man kunne fristes til at tale om skruen uden ende! Men selv den skrue kan også skrues den anden vej.

Som tidligere nævnt forlader mange sygeplejersker faget, flytter over i det private eller vælger at gå ned i tid på grund af de umulige arbejdsvilkår og den ringe løn.

Alle disse sygeplejersker må vi have tilbage i faste stillinger på afdelingerne, og dér hvor vi skal starte med at motivere dem til, at vende tilbage til arbejdet i det offentlige er med en væsentlig højere løn.

Med flere ansatte på hospitalerne vil muligheden for at skabe bedre arbejdsvilkår være tilstede, og skruen kan begynde at dreje den anden vej. Med bedre arbejdsvilkår, i form af færre vagter, flere til at løfte opgaven, mulighed for kompetenceudvikling og ikke mindst muligheden for at gå hjem til tiden med følelsen af at man har gjort det godt nok som konsekvens. Det er vores forventning, at bedre arbejdsvilkår vil medføre at, mange af de sygeplejersker der er gået ned i tid, vil kunne holde til at sætte arbejdstiden op og sygefraværet vil falde.

Resultatet vil være at patienterne kan få en kvalitet i pleje, behandling og omsorg, som man som minimum må forvente i et land som Danmark - og så kan vi begynde at arbejde hen imod et sundhedsvæsen i verdensklasse.

Hvis man vil have et sundhedsvæsen i verdensklasse for alle, unge og gamle, rige som fattige - så må det nødvendigvis være i offentligt regi og det har sin pris.

Tilbage i 80'erne sagde venstremanden Henning Christoffersen: "Det skal ikke være attraktivt, at være offentligt ansat", og vi kunne frygte at den filosofi stadig er fremherskende. Den frygt blev dog heldigvis aflivet d. 11. april 2007, da statsminister Anders Fogh Rasmussen under indledningerne til trepartsforhandlingerne sagde: "Det skal være attraktivt at arbejde i det offentlige". Det glæder vi os til - men der er lang vej igen, og tiden er knap, så det er nu kaptajnen skal tage roret i hånden for at undgå, at det danske sundhedsvæsen forliser!